

Viikki ei ole läheskään yhtä hieno luontoalue kuin on Puijo, jonka laelta näkee Pohjois-Kallaveden ja Etelä-Kallaveden kaikkine vehreine saarineen. Kävelen karkeakarvaisen kettuterrierin kanssa lenkille. Maaherranpuistossa lukuisat erilaiset ruusupensaات vihertävät vielä, mutta kukkimisaika on tältä kesältä ohi. "Roosa, tulepa nyt, mennään jatkamaan matkaa", sanon koiralle, joka on kaivanut kuononsa pensaan alla multa. Haistaa hiiren tai myyrän. Nostan sen syliin ja lasken puistotielle. Etenemme puiston läpi liikenneympyrään ja Viikintien yli. Koira asettuu vasemmalle puolelle odottamaan. Pääsen peltojen läpi kulkevalle tielle. Tällä tiellä hiihdin viime talvena sen ainoan kerran, kun ehdin hiihtää. Olin katsonut edellisenä iltana sää tiedotusta, jossa kerrottiin, että seuraavana päivänä olisi vielä lunta, mutta sen jälkeen se sulaisi pois. Hiihtämisen raskaus ja ilo ovat ikaikaisten luonnonrakastajan rakennusaineet, vaikka sitten asui Etelä-Suomessa ja pahimmillaan pääkaupungissa. Tien loppupuolella olin jo hiihtänyt Mölylän lenkin ja palaamassa Keinumäen jälkeen tätä tietä kotiin päin hikisenä ja väsyneenä, kun harmaahaikara lehahti yllättäen takaani ja laskeutui viereiseen sulana seisovaan ojaan. Haikara oli laiha ja harmaa ihan niin kuin isäni. Se lehahti vasemmalta puoleltani ojaan, nousi sieltä keskelle latua ja jäi ladulle seisomaan pitkäksi aikaa. Tuijotin sitä lumoutuneena. En ollut nähnyt näin läheltä haikaraa koskaan. Lopulta se nousi hitaasti ja arvokkaasti lentoon ja palasi samaan suuntaan, mistä oli tullut. Viikko tämän jälkeen sain kunniakonsulaatista puhelun, että isä on Málagan sairaalassa. Tilasin lipun, mutta en ehtinyt ajoissa. Isä kuoli Málagan sairaalaan. Harmaahaikara kävi varoittamassa siitä etukäteen. Nyt pellot ovat märät ja keltaiset, ja niillä parveilee kahlaajia. Harmaahaikara liihottaa yhä mielessäni, kun seisahdun ojan viereen. Se on yksinäinen lintu, joka seuraa muita sivusta. Se ei koskaan asetu lammen keskelle, se seuraa reunoilla, mistä parhaiten saisi iskeytyä nokkansa kalaan tai sammakkoon. Kun nukahdin tämän jälkeen, minä näin että isä ja äiti olivat nuoria. Äidillä oli tummanruskea-vaaleanruskea-raitainen pusero yllään. Siinä oli olkapäiltä pussitetut hihat. Hänen tummissa hiuksissaan oli voogeja. He juoksivat kilpaa Puijon metsään, äiti edellä ja isä perässä. He nauroivat ja juoksivat. He olivat löytäneet toisensa ja nauttivat toisistaan. Koira murisee, haukahtelee ja raapii puun juurta. Se kaivaa vimmatusti kuoppaa. Takaruumis on maan pinnalla, eturuumis kuopassa. "Tulehan nyt, jatketaan!" - "Mrrrr, räyh!" Roosa mallaa kuonollaan nappaavansa minua sormille. Se ei kuitenkaan tee sitä nyt eikä muulloinkaan. Karuskit menevät sen metsästysvaiston yli. Kaivan taskunpohjalta yhden ja saan Roosan luopumaan puuhastaan. Kuinkahan kauan vielä jaksan kävellä näitä kahden tunnin lenkkejä? Mitenkähän kauan Roosa jaksaa? Sekin on jo kahdeksan. Verrattuna ihmisen ikään se on 56-vuotias. Minä olen sitä yhdeksän vuotta vanhempi. Emme kumpikaan enää nuoru. Käännymme alppiruusupolulta lintulavapolulle. Polulla on pyöräily kielletty. Metsäpolut Viikissä ovat ainoa paikka, missä ei tarvitse pelätä pyöräilijöitä. Koiran kanssa on tosi hankalaa väistää, jos pyöräilijät eivät soita kelloa. Hiekkateillä Viikissä nuori nainen ajoi muutama vuosi sitten päällemme soittamatta kelloa. Hän huusi minulle röyhkeästi ja väitti tilannetta minun syykseni. Ei edes se, että kerroin liikennesäännön, jonka mukaan takaapäin perään ajava on aina ja poikkeuksetta syyllinen, saanut häntä lopettamaan syytelyään. Hänellä oli omat sääntönsä. Tällä polulla Roosa näki muutaman viikon ikäisenä ensimmäisen kurensa. Se juoksi toiselta puolen polkua suoraan koiranpennun nenän eteen, pysähtyi, heilautti pari kertaa häntäänsä ja vilahti toiselle puolen puuhun. Roosa katseli aivan ymmällään. Metsästysvaisto ei vielä ollut herännyt. Se oli Roosan, kurren ja minun oma sekunti. Lintulava seisoo rantarinteessä penkkeineen ja kaiteineen. Nostan koiran kaiteen reunalle bongaamaan sorsia ja variksia. Katselemme lahtea kauan. Vesi kimaltaa auringossa. Kaislikko on keltainen ja se heiluu kevyesti tuulessa. Viikin peltojen muheva lemu leijuu nenääni. Täältä katsottuna

Vanhankaupunginlahti näyttää aivan kauniilta. Lammassaaren vieressä Lemmenlehdossa ei näy enää Helanderin lehmiä. Ne viedään talveksi navettaan. Lammassaaren vasemmalta puolen näkyy punatiilinen Paavalin kirkon torni ja oikealta puolen Arabianlahden uudet ultrahienot asuintalot. Lähdemme toisen metsikön kautta takaisin. Nousemme kalliolle baja majan taakse. Sieltä näkyy vielä kauemmas. Otan muutaman juoksuaskelen, niin saan koiran innostumaan mukaani. Tiheä puusto, enimmäkseen lehtipuita, ympäröi meidät. Polku kulkee kalliomäen päällä ja johtaa Keinumäelle. Vieressä leviävät laajat peltoaukeat. Keskellä peltoja seisoo punamultainen puurakennus, lieneekö jonkinlainen työkaluvarasto. Sen ympärillä parveilee keväällä kymmeniä lintubongareita muuttoa seuraamassa. Tämä osa on ollut merenlahtea muinaisuudessa. Myöhemmin siitä on tullut Maaherran viljelysaluetta ja vieläkin myöhemmin yliopiston koetila. Grynderit kyttäävät tätä aluetta euromiljoonat silmämpöjissään, mutta onneksi kansalaiset eivät ole antaneet periksi alueen rakennushankkeille. Onhan gryndereillä nyt Malmin lentokenttä, Vartiosaari ja jopa kaupungin keuhkot: keskuspuiston laita rakennettavinaan. Polku johtaa Gardenian viereen. Gardeniassa olin viimeksi lasten juhlissa etsimässä kartan kanssa piilotettuja kukkasia ja kivisammakoita. Leikkiminen lasten ehdoilla on mukavan voimaannuttavaa puuhaa. Onneksi joku varakas taho osti Gardenian, niin ettei sitä tarvitse purkaa. Eläinpoliklinikan kohdalta käännyimme kävelytielle, joka vie Lahden tien alitse takaisin Pihlajamäkeen hautausmaan vierelle. Asumme siinä. Meillä on tosi rauhalliset naapurit. Eivät bailaa eivätkä biletä. Viikin arboretumissa on laajempi puuvalikoima kuin Puijolla. Siellä koetut ilot ja surut ovat osa minua. Viikillä on jo suurempi merkitys sielulleni kuin lapsuuden upealla Puijolla.